

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.192 van 23 januari 2013
in de zaak A. 206.400/IX-7811**

In zake : Franky SCHELKENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Pauwels
kantoor houdend te 1840 Londerzeel
Brusselsestraat 52
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de NV BPOST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Chris Van Olmen
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 221
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 21 september 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de beslissing nr. 2012/06 dd. 23.07.2012 vanwege BPOST, in (de) persoon van de Chief Human Resources Officer (M. M.)”, waarbij werd beslist dat Franky Schelkens “zijn rechten op bevordering en op bevordering tot een hogere wedde niet langer kon doen gelden met ingang van 30.01.2012, de normale activiteitswedde werd verminderd met ingang van 30.01.2012 en (Franky Schelkens) werd afgezet vanaf 23.07.2012”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 december 2012.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stéphane Gevers, die loco advocaat Dirk Pauwels verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Thomas De Jongh, die loco advocaat Chris Van Olmen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Voorwerp van de vordering

3.1. De bestreden beslissing van 23 juli 2012 bestaat uit drie onderdelen:

1° De verzoeker kan zijn rechten op bevordering en op bevordering tot een hogere wedde niet langer doen gelden, met ingang van 30 januari 2012.

2° De normale activiteitswedde van de verzoeker wordt verminderd vanaf 30 januari 2012.

3° De verzoeker wordt afgezet vanaf 23 juli 2012.

3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker alleen een annulatiemiddel aanvoert tegen de beslissing waardoor hij wordt afgezet. Het voorwerp van de vordering wordt in de huidige stand van de procedure tot dit onderdeel van de beslissing van 23 juli 2012 beperkt.

IV. De zittingsnota en het stuk nr. 17 gevoegd bij deze nota

4.1. Op 30 november 2012 maakt de verwerende partij per fax een zittingsnota over die aan de Raad van State, de verzoeker en het auditoraat wordt meegedeeld vóór de zitting van 3 december 2012.

4.2. De Raad van State stelt in dat verband vast dat de zittingsnota - die niet is voorzien in de procedureregeling en die derhalve ook geen formeel antwoord behoeft - niet meer bevat dan wat uiteindelijk in het pleidooi van de raadsman van de verwerende partij aan bod is gekomen. De schriftelijke mededeling ervan vóór de zitting is te begrijpen als een vorm van hoffelijkheid ten aanzien van de verzoeker, de Raad van State en het auditoraat, zodat de nota als toelichting bij het standpunt van de raadsman van de verwerende partij wordt beschouwd (zie onder meer: arrest nr. 210.000 van 21 december 2010).

4.3. Voor wat het stuk nr. 17 betreft, gevoegd bij voornoemde zittingsnota, vraagt de raadsman van de verzoeker om dit stuk uit de debatten te weren, omdat het hem niet werd meegedeeld vóór de zitting.

4.4. De verwerende partij antwoordt dat dit bijkomend stuk gevoegd was bij de zittingsnota die werd meegedeeld op 30 november 2012. Zij bewijst dit evenwel niet, zodat er aanleiding is om dit stuk uit de debatten te weren. Bovendien had de verwerende partij dit stuk kunnen voegen bij het door haar ingediende administratief dossier.

V. Feiten

5.1. De verzoeker is sinds 18 november 1992 op statutaire basis in dienst van de verwerende partij, sinds 18 oktober 2011 in de hoedanigheid van uitreiker (functieklasse D3) in de dienst van Wemmel Mail.

5.2. Op 27 december 2011 dient een klant van BPOST een klacht in omdat hij twee aangetekende zendingen niet heeft ontvangen. Hij preciseert dat hij noch het voorwerp (het pakje) van de aangetekende zending heeft ontvangen, noch het bericht van aangetekende zending in zijn brievenbus heeft aangetroffen, op zijn adres te Wemmel.

Na controle blijkt dat de zendingen werden afgeleverd door de verzoeker en dat het betrokken ontvangstbericht – borderel 224/227 – was ondertekend.

5.3. Op 13 januari 2012 wordt de verzoeker schriftelijk ondervraagd over de niet ontvangen zendingen, evenals over het feit dat hij de vermelding “gekend” aanbracht op de ontvangstberichten in plaats van het nummer van de identiteitskaart van de geadresseerde.

Op de vraag hoe de verzoeker de betrokken persoon kan kennen als hij zich voor de eerste maal bij hem aanbiedt, antwoordt de verzoeker dat het veel te lang geleden is en dat hij het bijgevolg niet meer weet. Gevraagd naar het lot van de zending, nu de zending blijkens het ontvangstbericht is uitgereikt, doch de klant stelt de zending niet te hebben ontvangen, geeft de verzoeker hetzelfde antwoord.

5.4. Verder onderzoek door de dienst Security-Integrity Management wijst uit dat de handtekening op het ontvangstbericht niet overeenstemt met de handtekening van de klant van BPOST.

5.5. Op 26 januari 2012 wordt de verzoeker ondervraagd door de dienst Security-Integrity Management. De verzoeker geeft toe dat hij voor de aangetekende zendingen zelf heeft getekend voor ontvangst en dat hij dit in het verleden al vaker heeft gedaan.

Diezelfde dag stelt de dienst Security-Integrity Management vast dat de verzoeker zendingen zonder adres (ZZA) die op 26 januari 2012 moesten worden bedeed, op voornoemde datum deponeert onder een stoffen deken in de koffer van zijn wagen. De verzoeker verklaart dat hij die zendingen de volgende dag zou bedelen omdat hij last heeft van zijn rug en hij de volgende dag zijn ronde kan doen met een bromfiets in plaats van met de fiets.

Tijdens datzelfde verhoor wordt vastgesteld dat de verzoeker naar alcohol ruikt. De verzoeker verklaart dat hij twee glazen abdijbier gedronken heeft in de kantine van de tennisclub, die de laatste klant is van zijn ronde. Hij houdt voor dat hij daar dagelijks stopt wanneer hij die ronde doet en er normaal één, soms twee glazen bier drinkt.

5.6. Na afloop van het verhoor door de dienst Security-Integrity Management beslist verzoekers onmiddellijke chef om hem met onmiddellijke ingang te schorsen in het belang van de dienst vanaf 26 januari 2012.

Op 27 januari 2012 bevestigt de Chief Human Resources Officer van de verwerende partij deze schorsing. Daarenboven beslist hij, gelet op de ernst van de feiten, “die een zware professionele fout uitmaken in hoofde van een postman-uitreiker”, om de bezoldiging van de verzoeker te verminderen en hem het recht te ontfeggen zijn aanspraken op bevordering en op weddeverhoging te laten gelden.

5.7. Op 6 februari 2012 stelt de verzoeker beroep in tegen de voornoemde beslissing van 27 januari 2012. Het document waarop de verzoeker aanduidt dat hij beroep aantekent stuurt hij niet terug naar de verwerende partij,

zoals gevraagd, zodat de verzoeker wordt geacht af te zien van het door hem ingestelde beroep.

5.8. Op 12 maart 2012 doet verzoekers onmiddellijke chef bij de politie aangifte van valsheid in geschriften en diefstal, gepleegd door de verzoeker.

5.9. Op 22 maart 2012 stelt verzoekers onmiddellijke chef voor om de verzoeker af te zetten.

5.10. De verzoeker verklaart tijdens een onderhoud met zijn onmiddellijke chef op 16 april 2012 dat hij een verdere verklaring en rechtvaardiging zal geven voor de hem ten laste gelegde feiten.

Op 25 april 2012 geeft de verzoeker een verdere rechtvaardiging, die luidt als volgt:

“Ik heb de feiten bekend maar als je te eerlijk bent word je gestraft. Als je meerdere postbodes moest controleren en zo aanpakken als mij voor de feiten die ik bekend heb, zou je verstoeld staan hoeveel postbodes hetzelfde doen ten dienste van de klant. Het gebeurt dagelijks maar ik heb de pech dat de klant klacht heeft neergelegd [...]”.

5.11. Bij beslissing van 18 mei 2012 handhaaft verzoekers onmiddellijke chef de tuchtstraf van de afzetting, die wordt gemotiveerd als volgt:

“De heer Schelkens heeft de feiten, die ernstig zijn, bekend, zodat deze bewezen zijn. Het feit dat er ook andere collega's zich hieraan bezondigen, kan op geen enkele manier een rechtvaardiging vormen van deze praktijk. Zo er ook anderen zouden zijn die zich aan de gelaakte feiten bezondigen, dan houdt dat niet in [dat] die feiten door het bedrijf zouden getolereerd worden. Betrokkene was zich bewust van zijn foutief handelen en had daarvoor ook geen toestemming gekregen van zijn hiërarchische oversten. De betrokkene heeft zich overigens schuldig gemaakt aan meerdere feiten, die ieder op zich als zeer ernstig beschouwd kunnen worden, nl. het zelf tekenen voor ontvangst van een aangetekende zending voor een bestemming op zijn ronde, het, zelfs al was het tijdelijk, bedrieglijk achterhouden van zendingen zonder adres in zijn voertuig om deze niet uit te reiken en het gebruik van alcohol tijdens zijn diensturen, wat absoluut verboden is (zie artikel 31 §2 van het arbeidsreglement). Elk feit op zich is al van die aard dat het met een zware

tuchtmaatregel kan bestraft worden, in dit geval gaat het zelfs om een combinatie, over een zeer korte periode, van drie ernstige feiten, waarvoor betrokkene geen verzachtende omstandigheden kan laten gelden in zijn rechtvaardiging.

De ernst van het geheel van de feiten vereist een gepaste bestraffing. Door deze feiten heeft betrokkene het vertrouwen van [lees: dat] de klanten, het bedrijf en zijn hiërarchie in hem dienen te hebben dermate geschonden dat zijn verdere tewerkstelling binnen Bpost onmogelijk is geworden en alleen de afzetting de enige gepaste straf is. De andere voorziene straffen in het statuut zouden allen een voortzetting inhouden van de onmogelijk geworden samenwerking”.

5.12. Op 25 mei 2012 tekent de verzoeker tegen deze beslissing beroep aan.

5.13. In haar zitting van 27 juni 2012 hoort de commissie van beroep de partijen over de schorsing in het belang van de dienst en de afzetting. Na beraadslaging stelt de commissie van beroep unaniem voor om de verzoeker een tweede kans te geven:

“De intentie om de zendingen weg te gooien die hij in zijn privéauto stak, is inderdaad niet bewezen. Het is wel niet toegelaten om zendingen te bewaren in het eigen privévoertuig.

Het zelf aftekenen van een aangetekende zending is voor de leden van de commissie wel een heel ernstig feit, dat bovendien zware gevolgen kan hebben voor de klant. Het vervalsen van een handtekening kan zelfs aanleiding geven tot een strafrechtelijke vervolging.

Niettegenstaande de bewezen feiten, wordt toch rekening gehouden met de loopbaan van de verzoeker. De leden van de commissie zijn daarom van oordeel dat aan de verzoeker nog een kans zou gegeven worden. De leden van de commissie stellen unaniem voor om, in plaats van de afzetting, de verzoeker te straffen met de tuchtschorsing voor de ganse duur van de schorsing in het belang van de dienst”.

5.14. Op 23 juli 2012 bevestigt de Chief Human Resources Officer enerzijds de schorsing van de verzoeker in het belang van de dienst en beslist hij anderzijds om aan de verzoeker zijn rechten op bevordering te ontfeggen vanaf 30 januari 2012, vanaf diezelfde dag zijn activiteitswedde te verminderen en hem af te zetten vanaf 23 juli 2012.

5.15. Dit is de bestreden beslissing. Zij wordt per aangetekende brief met ontvangstbewijs van 23 juli 2012 ter kennis gebracht aan de verzoeker.

VI. Onderzoek van de vordering

6. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van het enig middel

Standpunt van de partijen

7. De verzoeker voert de schending aan van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Hij stelt dat hij de zwaarst mogelijke tuchtstraf opgelegd gekregen heeft maar dat dit kennelijk onredelijk is wanneer rekening gehouden wordt met zijn concrete situatie, met de omstandigheden van de zaak en met de “strafbepalende elementen”. Hij vindt dat bij het vaststellen van de strafmaat onvoldoende rekening gehouden werd met de verzachtende omstandigheden die hij aangevoerd heeft. Hij vestigt wat dat betreft de aandacht op wat volgt:

- hij heeft gedurende 20 jaar onberispelijk gediend en heeft een blanco tuchtregister, maar de verwerende partij heeft daar, anders dan de commissie van beroep, geen rekening mee gehouden;
- de gepleegde feiten moeten met de nodige nuance bekeken worden; hij heeft te goeder trouw en uit klantvriendelijkheid de aangetekende zendingen afgetekend en ze in ieder geval bij de klant achtergelaten, zodat het overdreven is uit dat feit op te maken dat verdere samenwerking niet mogelijk is; het achterhouden van zendingen kaderde in zijn plan om ze, wegens zijn medische toestand, daags nadien te verdelen omdat hij dan over een bromfiets zou beschikken; hij nuttigde

- niet elke dag alcohol en dat -overigens beperkte- gebruik gebeurde in ieder geval na het verdelen van de post bij de klanten;
- hij was te goeder trouw en werkte mee met het onderzoek;
 - de zaak is te herleiden tot een conflict met zijn onmiddellijke chef, die enkel een onderzoek ten laste heeft willen voeren en uitging van zijn kwaadwillige intentie;
 - de gepleegde feiten hebben op zich geen schade veroorzaakt, maar de afzetting heeft voor hem heel zware gevolgen, aangezien hij zonder inkomen valt en hij in de praktijk, als zesenvestigjarige met twintig jaar dienst als postbedeler, geen nieuw werk zal vinden;
 - de commissie van beroep, specifiek opgericht om problemen als deze op te lossen, heeft in haar unaniem advies gesteld dat de verzoeker nog een tweede kans mocht krijgen en dat het aangewezen was hem tuchtrechtelijk te schorsen.

8. De verwerende partij stelt in haar nota dat de eerste twee feiten waarmee rekening werd gehouden voor een uitreiker ernstige tekortkomingen uitmaken die elk op zich reeds een afzetting rechtvaardigen; dat is niet het geval voor het derde feit -alcoholmisbruik- maar in samenhang met de andere feiten wijst het wel op het gebrek aan verantwoordelijkheidszin van de verzoeker. Zij wijst voorts op de ruime beoordelingsbevoegdheid die zij heeft voor het bepalen van de strafmaat en op de marginale toetsing waartoe de Raad van State zich moet beperken en betoogt dat zij in eerste instantie het dienstbelang voor ogen gehad heeft. Met de aangevoerde verzachtende omstandigheden heeft zij wel degelijk rekening gehouden, maar zij doen geen afbreuk aan de ernst van de feiten.

Beoordeling

9. Het middel betreft de vraag of de verwerende partij voor de feiten die zij aan de verzoeker ten laste gelegd heeft en waarvan de verzoeker het bestaan en de toerekenbaarheid niet betwist, hem in redelijkheid de tuchtmaatregel van de afzetting heeft kunnen opleggen.

Wat dat betreft is de toezichtsbevoegdheid van de Raad van State op de bestreden beslissing marginaal. Hij vermag de afzetting van de verzoeker alleen te schorsen wanneer het hem ondenkbaar voorkomt dat enige redelijk handelende overheid, die over dezelfde gegevens moet oordelen, een identieke beslissing zou nemen.

10. De bestreden beslissing steunt op drie feiten: het tijdelijk achterhouden van zendingen, het zelf aftekenen voor ontvangst van aangetekende zendingen en het gebruik van alcohol tijdens de dienstuitvoering. De eerste twee feiten worden als “zeer ernstig” beschouwd en hebben “het vertrouwen dat bpost en de klanten in een postman-uitreiker dienen te hebben (geschonden)”; het derde feit blijkt bij de zaak betrokken te zijn om het gebrek aan verantwoordelijkheidszin van de verzoeker te illustreren en om aan te tonen dat hij de waardigheid van zijn ambt in het gedrang gebracht heeft. Alles samen hebben de feiten volgens de bestreden beslissing een “onherstelbare vertrouwensbreuk” veroorzaakt die elke professionele samenwerking onmogelijk maakt, terwijl elke andere mogelijke tuchtstraf zou inhouden dat de verzoeker in dienst zou blijven.

Op zich beschouwd is, nu de verzoeker met de eerste twee feiten de essentie van zijn opdracht genegeerd heeft en daarmee de verantwoordelijkheid van de verwerende partij in het gedrang heeft gebracht en haar imago beschadigd heeft, de afzettingsbeslissing van de verzoeker niet kennelijk onredelijk. De verzoeker stelt wel dat de verwerende partij onvoldoende rekening gehouden heeft met de verzachtende omstandigheden die hij bij het bestuur heeft aangebracht. De vraag rijst derhalve of de verwerende partij die verzachtende omstandigheden in haar besluitvormingsproces betrokken heeft en of zij de verwerende partij moesten beletten de zwaarste tuchtstraf uit te spreken.

11. De verzoeker verwijst naar zijn onberispelijk dienstverleden en de gunstige beoordeling daarvan door de commissie van beroep.

De bestreden beslissing overweegt desbetreffend:

“Overwegende het verweer van Franky Schelkens dat hij een onberispelijke loopbaan van 22 jaar heeft, ook niet als een verzachtende omstandigheid in aanmerking kan genomen en dat ook niet akkoord kan gegaan worden met het oordeel van de leden van de commissie van beroep, dat hem nog een kans zou gegeven worden vanwege zijn loopbaan. Zo kan niet akkoord gegaan worden met de bewering dat Franky Schelkens een onberispelijke loopbaan zou hebben. Het begrip ‘onberispelijk’ moet hierbij begrepen worden als ‘foutloos’ en ‘goed’. Franky Schelkens heeft zelf toegegeven dat het meermaals gebeurde dat hij voor ontvangst tekende voor zendingen en dat hij zo goed als dagelijks alcohol consumeerde tijdens zijn dienstuitvoering. Deze bekentenissen wijzen toch niet op een foutloze of goede dienstuitvoering. De loopbaan van Franky Schelkens is dus zeker niet zo onberispelijk zoals hij zelf of zijn verdediger beweert. Zo er al sprake zou zijn van een onberispelijke loopbaan, wat dus niet het geval is, dan kan ook niet ingezien worden hoe dat de feiten geheel of gedeeltelijk zou kunnen goedpraten. Het gaat bovendien om een combinatie van ernstige en minder ernstige feiten, waardoor het imago van bpost werd beschadigd en het vertrouwen dat de klanten in de dienstuitvoering van Franky Schelkens moeten hebben, op een onherstelbare wijze werd geschonden. Een formeel onberispelijke loopbaan van 22 jaar, kan die vertrouwensbreuk niet ongedaan maken”.

Met die uiteenzetting maakt de verwerende partij duidelijk waarom zij de summiere verwijzing, die de commissie van beroep had gemaakt naar verzoekers professioneel verleden, niet bijvalt. Het betreft een redelijke verantwoording.

12. De verzoeker verwijst naar de goede trouw -zelfs het belang van de klant- waarmee hij aangetekende zendingen ondertekende, naar de medische redenen waarom hij bepaalde zendingen niet de dag zelf uitreikte en naar het sporadisch gebruik na de dienstdag van alcohol.

De verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij er ooit blijk van heeft gegeven toe te laten of te gedogen dat een postbode in naam van de klant tekent voor de ontvangst van een aangetekende zending. Vanuit dat oogpunt kan de verzoeker niet verwijzen naar zijn goede trouw en is de stelling van de verwerende partij dat het vergrijp van de verzoeker verdere samenwerking niet meer mogelijk maakt, niet onredelijk.

De verwijzing naar de medische toestand om geen zendingen te bedelen is in de bestreden beslissing als volgt weerlegd en de verzoeker slaagt er niet in dit te ontkrachten:

“Het is ook niet aan betrokkene zelf om te bepalen wanneer hij de zendingen zal uitreiken, maar hij moet daarbij de richtlijnen van zijn onmiddellijke chefs opvolgen. Dit feit op zich houdt al een ernstige tekortkoming in van zijn plicht als postman-uitreiker om de hem toevertrouwde zendingen tijdig en correct uit te reiken, die niet zomaar kan verschoond worden met het argument dat niet bewezen is dat hij de intentie had om de zendingen weg te gooien of dat hij de volgende dag deze zendingen met de bromfiets kon uitreiken en dat hij last had van zijn rug. Het ingeroepen medisch probleem wordt ook niet bevestigd door een medisch getuigschrift. Uit het dossier blijkt ook niet dat Franky Schelkens melding gemaakt heeft van zijn probleem vóór hij de zendingen moest uitreiken. De dag van de feiten is hij er wel in geslaagd de andere zendingen van zijn ronde uit te reiken met behulp van een fiets. Het ingeroepen medisch probleem werd dus niet aangetoond en kan dus niet als verzachtende omstandigheid in aanmerking worden genomen”.

Dat het alcoholgebruik van de verzoeker gerelativeerd zou moeten worden is in de bestreden beslissing, en zonder dat de verzoeker daar relevant weerwerk tegen biedt, als volgt beantwoord:

“Overwegende dat de onmiddellijke chef eveneens in overweging heeft genomen dat Franky Schelkens op de dag van de feiten zich schuldig gemaakt heeft aan het gebruik van alcohol tijdens de dienstuitvoering. Franky Schelkens heeft dat zelf toegegeven en er bovendien aan toegevoegd dat hij dat dagelijks doet in een kantine op zijn ronde, zijn laatste klant. Het verweer dat hij slechts alcohol gebruikt na het laatste contact met de klanten, wordt hierdoor tegengesproken. Bij bpost geldt er een nultolerantie t.a.v. het gebruik van alcohol op het werk. De leden van de commissie van beroep hebben dit feit zelfs helemaal niet in hun oordeel betrokken. Nochtans is dit ook een tekortkoming aan de beroepsplichten van een personeelslid van bpost. De heer Franky Schelkens verzekerde bovendien zijn ronde met een voertuig, een fiets. Hij heeft dus alcohol gebruikt terwijl hij zich nog met een voertuig op openbare weg moest begeven en heeft daardoor zijn eigen veiligheid en die van de andere weggebruikers in het gedrang gebracht. Franky Schelkens heeft ook bekend, dat hij bijna dagelijks alcohol gebruikt tijdens zijn dienstuitvoering, wat wijst op een vorm van normvervaging. Dit vergrijp is niet perse van dien aard om tot een onherstelbare vertrouwensbreuk te besluiten, maar in combinatie met de andere feiten, het tijdelijk achterhouden van zendingen en het meermaals zelf aftekenen voor aangetekende zendingen, is het, naar eigen zeggen dagelijks, alcoholgebruik tijdens de dienst illustratief voor het gebrek aan verantwoordelijkheidszin van Franky Schelkens”.

En ook:

“De postman die bijna dagelijks alcohol gaat consumeren in een voor het publiek toegankelijke gelegenheid tijdens zijn dienstuitvoering, bestendigt het beeld bij de mensen van de ‘zatte postbode’. Franky Schelkens heeft door zijn gedrag niet alleen de waardigheid van het ambt van postman-uitreiker geschonden, maar eveneens het vertrouwen van de klanten en het imago van het bedrijf”.

13. De verzoeker verwijst naar zijn vrijwillige medewerking met het tuchtonderzoek. Daarover heeft de bestreden beslissing, zonder dat de verzoeker daar concreet tegen in gaat, overwogen:

“Overwegende dat niet kan ingezien worden hoe het verweer van de verdediging van Franky Schelkens dat hij de feiten spontaan heeft bekend, de feiten op zich zou kunnen verschonen of verzachten. Franky Schelkens heeft de feiten overigens niet spontaan bekend, maar pas nadat hij er zelf mee geconfronteerd werd door een onderzoeker van de dienst integrity management op 26 januari 2012. Dat verhoor door integrity management heeft hij dezelfde dag bevestigd op een model 9. In eerdere vragen om inlichtingen van 13 januari 2012, verklaarde hij tweemaal: ‘Veel te lang geleden weet niet meer’, wat toch niet als een spontane bekentenis kan beschouwd worden. Het is pas nadat hij geconfronteerd werd met enkele documenten waaruit bleek dat de handtekening van de bestemming niet correct was, dat hij heeft bekend zelf voor de zendingen te hebben getekend en deze achtergelaten te hebben in de brievenbus of aan de deur. Ook de bekentenissen i.v.m. de zendingen die in de wagen werden gelegd en het alcoholgebruik, kwamen er nadat de onderzoeker dit persoonlijk had vastgesteld en hem hiermee confronteerde. Hieruit blijkt dus dat bekentenissen niet zo spontaan waren, zoals de verdediging beweert en dat dit argument dus niet als een verzachtende omstandigheid in aanmerking kan genomen worden”.

14. De verzoeker stelt dat zijn misdragingen geen schade hebben berokkend aan de klanten. Dit argument is in de bestreden beslissing op volgende wijze passend weerlegd:

“Overwegende dat het verweer van Franky Schelkens dat hij geen nadeel, financieel of ander, heeft willen berokkenen, ook niet opgaat. Het al dan niet schadeverwekkend karakter van de feiten, speelt geen rol bij de beoordeling of het om een schending gaat van de beroepsplichten van een postman. Zelfs als kan aangenomen worden dat Franky Schelkens met zijn daden niet de intentie had om schade te berokkenen, dan kan men toch niet om de vaststelling heen dat het zelf aftekenen voor een aangetekende zending verregaande schadelijke

gevolgen kan hebben voor een klant. De bestemming van de aangetekende zendingen heeft overigens klacht ingediend omdat hij de zendingen niet ontvangen had. Bovendien zal de afzender die zijn zendingen niet tijdig uitgereikt ziet of die merkt dat zijn aangetekende zending niet of niet correct werd afgeleverd bij de bestemming, niet tevreden zijn over de dienstverlening van bpost”.

15. De verzoeker weegt het -grote- nadeel dat de bestreden beslissing voor hem heeft, af aan het -geringe- nadeel dat de feiten aan de verwerende partij berokkend hebben.

Hij verliest evenwel uit het oog dat hij tekortgekomen is aan de essentie van zijn beroepsplichten -het correct en tijdig uitreiken van poststukken- en dat die tekortkomingen onmiddellijke gevolgen hebben gehad op de relatie tussen bpost en haar klanten, zowel wat haar verantwoordelijkheid als haar reputatie betreft. De verwerende partij kon daarin een deugdelijke reden vinden om het belang van de dienst te laten primeren op het individueel belang van de verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt ook uiteengezet, wat de verzoeker niet betwist, dat het administratief statuut het bestuur niet de mogelijkheid geeft om de vastgestelde “onherstelbare vertrouwensbreuk” te “beslechten met een andere tuchtstraf dan de afzetting”. Ook vanuit dat oogpunt kan de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk genoemd worden.

16. De verzoeker verwijst naar een persoonlijk conflict met zijn onmiddellijke chef. Hij levert evenwel zelfs geen begin van bewijs dat ook maar kan doen vermoeden dat de onmiddellijke chef hetzij in het algemeen, hetzij met betrekking tot de concrete feiten die tot de bestreden tuchtstraf hebben geleid zich met een negatief vooroordeel tegen hem zou hebben opgesteld.

17. De verzoeker wijst erop dat de commissie van beroep zijn tekortkomingen milder had beoordeeld. De bestreden beslissing bevat evenwel een aanvaardbaar antwoord op die stelling, waar zij stelt:

“Overwegende dat er dan ook niet akkoord kan gegaan worden met het standpunt van de leden van de commissie om, gezien het geheel van de omstandigheden, nog een kans te geven aan Franky Schelkens door rekening te houden met zijn loopbaan en hem te straffen met de tuchtschorsing voor de duur van de schorsing in het belang van de dienst in plaats van met de afzetting. Het verlenen van een tweede kans zou in tegenspraak zijn met de conclusie dat er een onherstelbare vertrouwensbreuk is ontstaan en een verdere professionele samenwerking met Franky Schelkens onmogelijk is geworden. Ook het verweer dat Franky Schelkens geen passende betrekking meer zou vinden indien hij wordt afgezet, kan die vertrouwensbreuk niet ongedaan maken”.

18. De verwerende partij heeft, op het eerste gezicht, op overtuigende wijze de argumenten van de verzoeker en het advies van de commissie van beroep beantwoord. De Raad van State kan niet besluiten dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot de afzetting van de verzoeker besloten heeft.

19. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 januari 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Geert Debersaques,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche